

Μπριγκ. Βλαστ., 287, 295, 396 Πρω. Δημητρ. δάρτ'ς "Ηπ. (Δωδών. Ζαγόρ. Ζίτσ. 'Ιωάνν. Κουκούλ. Κούρεντ. Μελιγγ. Πωγών. Τσαμαντ. Χουλιάρδ.) Μακεδ. (Καταφύγ. Σταν.) Σπερελλ. (Αίτωλ. 'Ακαρναν. 'Αχυρ. Σιβ.) Πληθ. δαρτάδες "Ηπ. ('Αρτοπ.) δάρτα ή, "Ηπ. ('Αργυρόκ. Δερβίτσ.) δάρτριά Λεξ. Βάιγ. δάρτριά Λεξ. Μπριγκ. ντάρτ' "Ηπ. (Δωδών. Κουκούλ. Λάκκα Σούλ.) Μακεδ. (Καστορ.) δάρτι τό, "Ηπ. (Δερβίτσ. Δρόβιαν. κ.ά.)

Τὸ Ἑλληνιστ. οὐσ. δά ρ τ η ς. Ἡ λ. καὶ εἰς Βλάχ. καὶ Σομ.

1) Ὁ δέρων, ὁ μαστιγῶν "Ηπ. ('Αρτοπ.) Σπερελλ. (Αίτωλ. 'Ακαρναν.) — Λεξ. Βάιγ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ.: Οἱ δαρτάδες, τρεῖς-τέσσερις κάθονταν ἀπ' τὴν ὄξου μιργιά τ' ἄλωνιου καὶ κάθι δαρτχιά πού 'ρ'ναν πᾶιναν κ' ἓνα βῆμα πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἄδι ἔρχονταν γύρω καὶ ἀλῶν'ζαν τοῦ σ'τάρ' (δάρτχιά = κτύπημα, πού 'ρ'ναν = πού ἔριχναν) 'Αρτοπ. 2) Λεπτός, εὐθύς καὶ εὐλύγιστος κλώνος δένδρου χρησιμεύων ὡς μαστίγιον Ζάκ. (Κερ. Μαχαιράδ. κ.ά.) Κεφαλλ. Γ. Ξενοπ., ἐνθ' ἄν.: Μοῦ κόλωσε τὸ ἄλογο καὶ ἔσπασα τὸ δάρτη ἀπάνου του, γιὰ νὰ κινήσῃ Μαχαιράδ. Νὰ μοῦ βρῆς τὸ δάρτη, γιατί δὲ μ'ἀκούει τὸ ζῶ Κερ. Δῶσε με τὸ δάρτη, νὰ δῆς πὼς προχωρᾶνε (τὰ ζῶα) αὐτόθι. "Οταν βλέπῃς τὸ παιδί καὶ σοῦ χαλάῃ, πᾶρ' καὶ τὸ δάρτη 'ς τὸ χέρι σου Κεφαλλ. Ὁ Φώτης σιάζει με τὸ σονγιᾶ του ἓνα κλαδί γιὰ νὰ τὸ κάμῃ δάρτη Γ. Ξενοπ., ἐνθ' ἄν. Συνών. βί τ σ α 1, β ο υ κ έ ν τ ρ α 1, τὰ ὅπ. βλ. β) Ράβδος μακρά, λεπτή καὶ εὐλύγιστος διὰ τῆς ὁποίας ραβδίζουσιν τὰ ἐλαιόδενδρα κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς συγκομιδῆς Παξ. Συνών. ρ α β δ ι σ τ ή ρ α, τ έ μ π λ α. 3) Ποιμενικὸν ἐργαλεῖον ἐξ ἐνὸς ξυλίνου κοντοῦ τοῦ δ α ρ τ ό ξ υ λ ο υ καὶ τοῦ σ τ α υ ρ ο ὕ, ἔχει δύο μικρῶν διατρήτων σανίδων προσηρμοσμένων σταυροειδῶς εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δ α ρ τ ό ξ υ λ ο υ. Διὰ τοῦ δ α ρ τ ο υ τούτου κτυποῦν ἐντὸς κάδης τὸ γάλα πρὸς ἐξαγωγήν βουτύρου "Ηπ. Πελοπν. ('Αρκαδ. 'Αρν. Βαλτεσιν. Βερεστ. Γλαντισ. Γορτυν. Δάρα 'Αρκαδ. Ζελίν. 'Ηλ. Καλάβρυτ. Κερπιν. Κοντογόν. Μεγαλόπ. Μεσσην. 'Ολυμπ. Σκορτσιν. Τριφυλ.) — Λεξ. Βλαστ., 287 Πρω. Δημητρ.: Βαροῦνε τὸ γάλα ἀνεβοκατεβαίνοντας συνέχον καὶ με δύναμη τὸ δάρτη μέσα 'ς τὴν κάδη Γλαντισ. "Ελα βάρει κ' ἐσὺ δέκα με τὸ δάρτη, ἀπόστασα Γορτυν. Μοῦ 'φκειασε ὁ γέρο-Νικολόπουλος ἓνα δάρτη με νιὰ μεγάλη λουπουριά (= στέλεχος τοῦ φυτοῦ φλόμος) Κοντογόν. Μῶρ' τί μάζωξες τοὺς δάρτες 'φτοῦ χάμον καὶ παίζεις με δαύτους; Βερεστ. 'Εβγάλαμε τὸ βούτυρο καὶ με τὸ γάλα πού μᾶς ἔμεινε ἐκάναμε τυρὶ τῶρα θὰ πλύνουμε τὴν κάδη, θὰ βάλουμε μέσα τὸ δάρτη νὰ ξαναφτιάσωμε πάλι βούτυρο Δάρα 'Αρκαδ. Συνών. β ο ὕ ρ τ σ α 4, τὸ ὅπ. βλ., β ο υ ρ τ σ ό ξ υ λ ο 2, δ α ρ τ ό ξ υ λ ο, δ ό ν η σ τ ρ ο, δ ρ ο υ β ά ν ι, δ ρ ο υ β α ν ό ξ υ λ ο, τ α ρ ά χ τ η ς. β) Δ α ρ τ ή ρ ι, τὸ ὅπ. βλ., Πελοπν. (Βερεστ.): Φέρ' τὸ δάρτη, χριστιανή μου, πού πολεμᾷς νὰ κάμῃς δουλειὰ 'φτοῦ χάμον με τὸ πιρουνί. γ) Συνεκδοχ., τὸ ἴζημα τὸ ἐναπομένον εἰς τὸν πυθμένα τῆς κάδης κατὰ τὴν ἐξαγωγήν τοῦ βουτύρου "Ηπ. (Δωδών. Κουκούλ. Λάκκα Σούλ.) Μακεδ. (Καστορ.): Δὲν ἔκατσι καὶ πουλλή ντάρτ' ἀπὸ τοῦ βούτ'ρου Κουκούλ. 4) Γεωργικὸν ἐργαλεῖον χρησιμεύον πρὸς ἐκκόκκισιν τῶν θερισμένων δημητριακῶν, σίτου, κριθῆς, ἀραβοσίτου. Ἀποτελεῖται ἐκ δύο ξυλίνων κοντῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἰς χρησιμεύει ὡς λαβή, ὁ δ' ἕτερος βραχύτερος, ἀλλὰ περισσότερον παχὺς τοῦ πρώτου, προσδεδεμένος διὰ σχοινίου εἰς τὸ ἄκρον τοῦ πρώτου κινεῖται ἐλευθέρως 'Ερεικ. "Ηπ. (Δερβίτσ. Δρόβιαν. Δωδών. Ζαγόρ. Ζίτσ. 'Ιωάνν. Κουκούλ. Κούρεντ.

Μελιγγ. Πωγών. Ραδοβύζ. Τσαμαντ. Χιμάρ. Χουλιάρδ. κ.ά.) Κέρκ. ('Αργυράδ.) Κεφαλλ. (Κουβαλάτ. Χαβδάτ.) Μαθράκ. Μακεδ. (Καταφύγ. Σταν.) Ὁθων. Πελοπν. (Γαργαλ.) Σπερελλ. (Αίτωλ. 'Αχυρ. Σιβ.) — Λεξ. Βλαστ., 295 Πρω. Δημητρ.: Ταχιά νὰ πάρ'ς τοῦ δάρτ' καὶ νὰ 'εθῆς νὰ στουμπίσουμι Καταφύγ. Πῆε κ' ἐματακοπάνησε τ' ἀστάκια με τὸ δάρτη (ἀστάκια = στάχυα) Ὁθων. Πᾶρι τοῦ δάρτ' νὰ στ'μπήης τοῦ καλαμπόζ' (στ'μπήης = ἐκκοκκίσῃς) Αἰτωλ. Τὸν βάρισαν με τὸν δάρτ' καὶ τὸν σκότονσαν αὐτόθι. Στερεὰ στελώνουμε τὰ χειρόβουλα κατὰς ἀδικατάλλαβα ἀστάκν με ἀστάκν καὶ πιανουμι ὅσο ἔξι νοματαῖσι τσοῦ δάρτηδες καὶ τὰ δαρτίζουμε (ἀδικατάλλαβα = ἀντικατάλλαγα = κατ' ἀντίθετον κατεύθυνσιν) 'Αργυράδ. Συνών. κ ό π α ν ο ς. 5) Τὸ θηλ. ὑπὸ τύπ. μεγεθυντ., τὸ ράπισμα "Ηπ. ('Αργυρόκ. Δερβίτσ.): "Αχ, δάρτα πού θέλεις! 'Αργυρόκ. Τοῦ 'δωκε μιὰ δάρτα καὶ τοῦ 'τρεξε τὸ κεφάλι Δερβίτσ. 6) Ὁ λόγῳ παθήσεως ἢ ζωηρᾶς συγκινήσεως ἔντονος καρδιακὸς παλμὸς "Ηπ. (Ζαγόρ. 'Ιωάνν. κ.ά.) Πελοπν. (Μεσσην.) — Λεξ. Βλαστ., 396 Δημητρ.: "Εχω δάρτη 'ς τὴν καρδιά Μεσσην. Τ'νύχτα μ' ἐπιακι οὐ δάρτ'ς πάλι 'Ιωάνν. "Εχον δάρτ' 'ς τὰ στήθια μ' Ζαγόρ. β) Ἐντονος πόνος ὁ ὁποῖος δίνει εἰς τὸν ἀσθενῆ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ξυλοκοπεῖται "Ηπ. (Πάργ.)

δαρτιά ή, ἐνιαχ. δαρτχιά "Ηπ. ('Αρτοπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. δά ρ τ η ς διὰ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ά.

Πλήγμα διὰ τοῦ δάρτου, διὰ τὸν ὅπ. βλ. δά ρ τ η ς 4, ἐνθ' ἄν.: Οἱ δαρτάδες, τρεῖς-τέσσερις κάθονταν ἀπ' τὴν ὄξου μιργιά τ' ἄλωνιου καὶ κάθι δαρτχιά πού 'ρ'ναν, πᾶιναν κ' ἓνα βῆμα πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἄδι ἔρχονταν γύρω καὶ ἀλῶν'ζαν τοῦ σ'τάρ'.

δαρτίζω "Ηπ. ('Αργυρόκ. Κούρεντ. κ.ά.) Κέρκ. ('Αργυράδ. Αὐχινόν. Καρουσ. Περούλ. Ραχτ.) Μαθράκ. Ὁθων. Παξ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. δά ρ τ η ς διὰ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί ζ ω.

1) Δέρνω Μαθράκ. Ὁθων.: Τό 'πιακε τὸ παιδί καὶ τὸ δάρτισε ἐνθ' ἄν. 2) Ραβδίζω, κτυπῶ διὰ τοῦ δάρτου τοὺς στάχυν θερισμένου σίτου ἢ κριθῆς πρὸς ἐκκοκκισμόν ἢ τὰ ἐλαιόδενδρα κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς συγκομιδῆς τοῦ ἐλαιοκάρπου ἐνθ' ἄν.: Μὴ δαρτίζῃς αὐτοῦ, πού δὲν εἶναι ἐλμές. Δὲ βλέπεις, πού πέφτουνε φοῦντες; Παξ. Τὸ δαρτίζουμε τὸ στᾶρι με δύο δάρτηδες Κέρκ. (Αὐχινόν. κ.ά.) Ὑπάρχουν ἀλῶνια πού δαρτίζουμε τὸ ργιάκι (ργιάκι = ἀράκι, εἶδος ἀρακῆ) Μαθράκ. Συνών. ρ α β δ ί ζ ω. 3) Πλήττοντας διὰ τοῦ δάρτου τὸ γάλα ἐξάγω τὸ βούτυρον Ὁθων.: Δὲν τὸ δαρτίζουμε τὸ γάλα ἐμεῖς οἱ Ὁθωνιώτες. Συνών. δ ο ν ὠ.

δαρτισιά ή, Παξ.

Ἐκ τοῦ δ α ρ τ ί ζ ω καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ά.

Δ α ρ τ ι ά, δ α ρ τ ι σ μ α τὰ ὅπ. βλ.: Κάθε δαρτισιά ἐμαζώναμε ἀπὸ δυὸ καὶ τρία τερτικά (ἐννοεῖται ἐλαιῶν τερτικά = εἶδος καλᾶθων χρησιμευόντων ὡς μέτρον χωρητικότητος).

δάρισμα τό, Κέρκ. ('Αργυράδ. κ.ά.) Ὁθων. Παξ. — Κ. Θεοτόκ., Βιργ. Γεωργ., 47 δάρτ'σμα "Ηπ. (Κούρεντ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. δ α ρ τ ί ζ ω.

Ὁ διὰ τοῦ δάρτου ραβδισμὸς τῶν σταχῶν θερισμένου σίτου ἢ κριθῆς ἢ ἄλλων, δημητριακῶν πρὸς ἐκκοκκισμόν

ἡ τῶν κλάδων ἐλαίας κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς συγκομιδῆς τοῦ ἐλαιοκάρπου ἐνθ' ἄν.: Μὲ τὸ δάρτισμα κάνουμε πῖλο γλήγορα καὶ καλύτερ', ἃ θέλῃς νὰ ξέρῃς, γιατί βγαίνουν ὅλα τὰ κλωνιά (πῖλο = πιὸ) Κέρκ. ('Αργυρᾶδ.) || Ποίημ.

..... Στενάζει...
τ' ἁλώνι ἀπ' τὸ δάρτισμα καὶ τ' ἄχαλα τὰ κούφια
μὲ τοῦ ξεφύρου τὶς πνοὲς πετειῶνται 'ς τὸν ἀέρα
Κ. Θεοτόκ., ἐνθ' ἄν. Πβ. δαρτισσιά.

δαρτιστής ὁ, Παξ.

Ἐκ τοῦ ρ. δαρτίζω.

Ὁ ἐκτελὼν τὸ δάρτισμα, τὸ ὅπ. βλ. Πβ. ἀποδαρ-
τής.

δαρτόξυλο τό, Κέρκ. ('Αργυρᾶδ. κ.ά.) Μαθράκ. Πε-
λοπν. (Μεσσην. Σουδεν.) δαρτόξ'λον Ἦπ. (Δωδών. Καλαμ.)
Ἐκ τῶν οὐσ. δάρτης καὶ ξύλο.

1) Δάρτης 3, τὸ ὅπ. βλ., Πελοπν. (Μεσσην. Σουδεν.)
2) Δάρτης 4, τὸ ὅπ. βλ., Ἦπ. (Δωδών. Καλαμ.) Κέρκ.
(Ἀργυρᾶδ. κ.ά.) Μαθράκ.: Τὸ κακὸ εἶναι, ποὺ φεύγει κάμ-
μιά βολά, τὸ δαρτόξυλο, μὲ τὴ δύναμη τὴ μεγάλη κι ἃ πι-
τύχη κανένα, Παναῖα κοδά, τὸν ἀφίνει ἀτσάλη 'ς τὸν τόπο
(=τὸν ἀφίνει ἄπνουν) Ἀργυρᾶδ. 'Αάρπάξου κἀνα δαρτό-
ξ'λον κί, 'ὰ σὶ πιριλάβον, 'ὰ σ' ποὺ ἰγὼ ('ἀ=θὰ) Δωδών.

δαρτός ἐπίθ. Ἀθῆν. Δαρδαν. Εὐβ. ('Ακρ. κ.ά.) Ζάκ.
(Μαχαιρᾶδ. κ.ά.) Θεσσ. (Πήλ. Τρίκερ.) Θράκ. (Μάδυτ.)
Κέρκ. Κεφαλλ. (Διγαλέτ.) Πελοπν. (Αἴγ. Ἀρκαδ. Βερεστ.
Γαργαλ. Δημητρ. Κερπιν.) Σάμ. Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.
'Ακαρν. Ἀράχ. Ἀχυρ. Ξηρόμ.) — Κ. Θεοτόκ., Βιργ.
Γεωργ., 14, 81 Α. Καρκαβίτσ., Ἀγάπ., 31 Κ. Παλαμ.,
Βωμ., 66 Περᾶσμ. Χαιρετ., 127, 61 Ι. Πολυλ., Διηγ., 49—
Λεξ. Βλαστ., 359 Πρω. Δημητρ. δαρτέ-ἀ-ἐ Τσακων. (Βά-
τικ. Χαβουτσ. κ.ά.) δραχτή Προπ. (Κύζ.)

Ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ ἄορ. τοῦ δέρονω.

1) Ὁ δαρμένος, ὁ ξυλοκοπηθεὶς Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀ-
καρν. Ἀχυρ.) Τσακων. (Βάτικ. Χαβουτσ.) — Λεξ. Πρω.
Δημητρ.: Θὰ πάη δαρτὴ ἢ ῥ'ναῖκα τ'Μήτισ' (θὰ πεθάνῃ ἀπὸ
τὸ ξυλοκόπημα) Ἀχυρ. Δαρτὸ πολλὸ 'τα ἔτ' (εἶχαν δεῖρει
πολλοὺς) Βάτικ. Χαβουτσ. Ν' ἐνὶ ἔχου δαρτέ δύ βολὲ ἀπὸ
τὰ σύνταχα (= τὸν ἔχεις δεῖρει δύο φορές ἀπὸ τὸ πρῶν)
Τσακων. 2) Ὁ δι' ἀναταράξεως, διὰ δαρμοῦ ὑποστὰς
κατεργασίαν, κυρίως ἐπὶ γάλακτος καὶ ῥῶν Ἀθῆν. Αἴγιν.
Ζάκ. (Μαχαιρᾶδ.) Κεφαλλ. (Διγαλέτ.) Πελοπν. (Αἴγ. Βε-
ρεστ. Γαργαλ. Δημητρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρν. Ἀράχ.)
Τσακων. — Λεξ. Δημητρ.: Γάλα δαρτὸ Ἀράχ. Ἀβγὸ δαρ-
τὸ Ἀθῆν. Αἴγιν. — Λεξ. Δημητρ. Δαρτέ γὰ νάμ' ἐνέντζε
(δαρτό, ἀποβουτυρωμένο γάλα μᾶς ἔφερε) Τσακων. Τὸ δαρ-
τὸ τυρὶ εἶναι δίχως νοστιμιά (ὁ ἐξ ἀποβουτυρωμένου γάλα-
κτος τυρὸς δὲν εἶναι νόστιμος) Γαργαλ. Φκεῖάσε, μωρή,
δύο-τρία ἀβγά 'κεῖ χάμον δαρτὰ νὰ φᾶμε Βερεστ. 3) Ὁ
ράγδην πίπτων, ὁ ραγδαῖος, κυρίως ἐπὶ βροχῆς Δαρδαν.
Εὐβ. ('Ακρ.) Ἦπ. (Ξηροβούν.) Θεσσ. (Πήλ. Τρίκερ.)
Θράκ. (Μάδυτ.) Κέρκ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Κερπιν.) Προπ.
(Κύζ.) Σάμ. Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ξηρόμ.) — Ι. Πολυλ.,
ἐνθ' ἄν. Α. Καρκαβίτσ., Ἀγάπ., 31 Κ. Θεοτόκ., ἐνθ' ἄν. —
Λεξ. Βλαστ., 359 Δημητρ.: Ἐρριξε προχτὲς νὰ δαρτῇ, τὸ
δαράτσωσ' τοῦ δόπου Ἀκρ. Ἐνα νουμπέτ' τ'ν ἔφιρι δαρτῇ
τὴ βρουχῇ (νουμπέτ' = κάποια στιγμή). Αἰτωλ. Μᾶς ἐπιασι-
μιά δαρτῇ βροχῇ κι δὲ ξέραμι, ποῦ νὰ πᾶμι Σκόπ. Ἦτανι
δαρτὸ τοῦ ψισ'νὸ τοῦ νιρὸ κ' ἔκαμε ζημιές αὐτόθ. Δαρτὸ
νερὸ Ἀρκαδ. Δὲν προκάναμε νὰ πᾶμε 'ς τὸ καλύβι, ἦρθε

τὸ νερὸ δαρτὸ καὶ κύλησαν ἀμέσως τὰ ρέματα Κερπιν. Ὡς
τώρα ἔβριχι σ'γὰ-σ'γά, τό 'καν' σ'γὸ - σ'γὸ, τώρα ὁμῶς
κἀν' νιρὸ δαρτὸ Σάμ. Δαρτὸ χαλάζι Λεξ. Δημητρ. Ἐξακο-
λουθοῦσε πάντοτε νερὸ πλήθιο καὶ δαρτὸ Ι. Πολυλ., ἐνθ' ἄν.
Ἀρχισε δαρτὸ νερὸ Α. Καρκαβίτσ., ἐνθ' ἄν. || Ποίημ.

Καὶ τὰ χαρούμενα σπαρτὰ καὶ τῶν βοδιῶν οἱ κόποι
σαχλιάζουν 'ς τὰ δαρτὰ νερά
Κ. Θεοτόκ., ἐνθ' ἄν., 14 Συνών. γ α ζ έ π ι 3, δ ρ ο λ ά-
π ι, κ α θ ό ρ ι, κ α γ κ ι ό λ α.

β) Τὸ ἄρσεν. ὡς οὐσ., ὁ ξυλοδαρμὸς Στερελλ. (Ἀχυρ.):
Ξέρ'ς τί δαρτὸς ἐπισι 'ς τοῦ σπῖτ' τ' ἀδιρφοῦ σ'; Συνών.
δαρμός 1. γ) Συνεκδ., ὁ ταλαιπωρηθεὶς Κ. Παλαμ.,
Περᾶσμ. Χαιρετ., 127: Ποίημ.

Ἀπ' τὴν κακοτοπιὰ δαρτὸ λυτρώνοντας τὸ ποδάρι.

δασάδα ἡ, Πελοπν. (Ἦλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. δασὺς διὰ τῆς παραγωγ. καταλ. -άδα.
Ἐπὶ φυτειῶν, ἡ δασύτης, πυκνότης.

δασάκι τό, κοιν. δασάκ' πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. δάσος.

Μικρὸν δάσος κοιν.: Ἀμα δὲ δοῦ πούλῃς'νι μὴ τὰ γίδια,
θὰ γιῖν' καλὸ δασάκ. Εὐβ. ('Ακρ.) Μόνο ὁ παλιὸς ὁ πύργος
μὲ τὸ δασάκι τῶν πεύκων καὶ τὸ περιβόλι τῶν μυριστικῶν
ἦταν ἀνακαινισμένος, ἔτοιμος γιὰ κατοικία Γ. Ξενοπ., Ἀνα-
δυομέν., 38 Τὰ δγὸ κορίτσια κ' οἱ δγὸ νέοι ἔβαλαν τὰ καπέ-
λα τους καὶ τραύηξαν πρὸς τὸ δασάκι Γ. Ξενοπ., Ἡ τιμὴ
τοῦ ἀδελφ. 1, 73.

δασάρχαινα πολλαχ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. δασάρχης διὰ τῆς παραγωγ. καταλ.
-αίνα.

Ἡ σύζυγος τοῦ δασάρχου.

δασαρχεῖο τό, λόγ. κοιν. δασαρχεῖον κοιν. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. δασάρχης.

1) Τὸ γραφεῖον τοῦ δασάρχου λόγ. κοιν.: Δὰ σὶ πάου 'ς
τοῦ δασαρχεῖου, π' μ' χάλασις τὰ δέντρα Στερελλ. (Ἀχυρ.)
Μιθαύριον θὰ πάνον νὰ βουλώσων τοῦ ὅπλου μ' 'ς τοῦ δα-
σαρχεῖου Ἦπ. (Κουκούλ.) 2) Ἡ εἰς δασάρχην ὑπαγομένη
δασικὴ διοικητικὴ περιφέρεια λόγ. κοιν.: Πῆγα ἱπρουχτές
'ς τοῦ δασαρχεῖου κι λαλοῦσαν οἱ πιτρονγκόσσιαβοι (= πε-
τροκότσυφοι) Θεσσ. (Κρυόβρ.)

δασάρχης ὁ, λόγ. κοιν. δασάρχης Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. δάσος καὶ τῆς ἀρχ. παραγωγ. καταλ.
-άρχης.

Δημόσιος ὑπάλληλος εἰδικὸς περὶ τὴν δασοκομίαν, προϊ-
στάμενος τῆς διοικήσεως δασικῆς τινος περιφερείας λόγ.
κοιν.: Ἡ ῥ' ἄδαα τ'ς ῥ' ἦταν δασάρχης (ἄδαα τ'ς = ἄν-
δρας τῆς) Σαμοθρ.

δασαρχίνα ἡ, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. δασάρχης διὰ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ίνα.

Δασάρχαινα, τὸ ὅπ. βλ.

δασάτος ἐπίθ. Π. Βλαστ., Ν. Ἐστ. 9 (1935), 48.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. δασὺς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άτος.

Ὁ πυκνὸς εἰς φυτεῖαν: Τὰ χέρια μου ... μπερδευήκανε
μὲ κᾶτι γένεια πηγυρὰ καὶ δασάτα, ποὺ μοῦ κατέβαιναν
ὡς τὴ μέση.

